Ritsikas ahju taga.

Ritsikas ehk kilk elab ahju ehk truubi vahel, sügava prao sees. Ta on umbes meie sõrme lüli pikkune ja väga rohutirtsu sarnane. Ta armastab väga sooja ja võib ainult toas elada. Meie talve külm on talle surmav. Päeval ei kuule meie ritsika häält, — võib olla, magab ta. Öösi ronib ta kitsast praost välja, et enesele toitu otsida. Igas majapidamises juhtub, et mõni leivaraasuke, jahukübemeke ehk sõklatükike põrandale pudeneb, — seda kõike sööb ritsikas hea meelega.

Ritsikas hüppab samuti kui rohutirtski, ainult palju madalamalt. Tema pea on väga kentsakas ja tuletab väga vana inimese pead meele. Sellepärast luuletasid vanad greeklased ritsikast muinasjutu, kus nad ritsika tekkimist järgmiselt seletavad. Ritsikas ei olla muud midagi kui muutunud inimene. See inimene olevat jumalate käest igavese elu palunud, unustades palumast ka igavest noorust. Sellepärast läks ta ikka vanemaks ja vanemaks, vajus ikka rohkem kössi ja muutus lõpuks ritsikaks.

Iga laps teab, millega laulab lind ja millega krooksub konn; ritsikas aga sirtsub hoopis teisiti. Ta hõõrub tagumiste jalgadega vastu karedaid tiiva ääri ja sellest tulebki tema sirtsumine.

Ritsikas elab ainult üks aasta, siis sureb ta ära. Ta jätab aga pessa oma munad, millest varsti noored ritsikad välja tulevad. Alguses on need päris heledavärvilised ja ilma tiibadeta. Kahe-kolme nädala jooksul kasvavad nad nii suureks, et nahk neile kitsaks